

אלי דסה, העולם הזה

שלושה ימים וילדה

חברמן, כי הוא לא כזה. אם הוא קם על צד שמאל הוא מפרק את זה בכרסמים שמרביקים אותך לרפנות.

6.00 בבוקר. הבת שלי התעוררה... אני לא יכול יותר לכתוב היום. אני יודע שאני צריך להמשיך לכתוב, אבל באמת שהבת שלי התעוררה, ונשארו לנו שלוש שעות להיות יחד ומי שקורא אותי יכין אותי.

באמת שתהיה לנו שנה טובה: ג'יזה

„החל משעות הערב אני חייב להישאר בבית. פעמיים במשך הערב טיפס השוטר את כל הקומות, לבדוק אם לא ברחתי. פעם אחת אפילו תפס אותי באמצע... כמובן שלא העליתי בדעתי להפר את תנאי החופשה”

ג.ב.
השעה 8.00 בבוקר. זהו. אול שעות החול. נשארה טיפה קטנה, אבל הייתי חייב להוסיף כמה מילים.

כאו לקחת את הילדה שלי, את נופר, למעון. חשבתי לתומי שאני מסוגל לרדת איתה במדרגות, למסור אותה לנהג שאוסף את הילדים. התחלתי ללכת איתה כשהיא על הידיים, נעצתי בדלת, עם רצועת בעיניים, מסרתי אותה לאשתי ורצתי להציץ דרך החלון.

איך זה נראה לכם על הנייר? לא משכנע, אני יודע, אבל אני ממליץ מכל הלב — אל לאדם נורמלי להגיע למעמד כזה — שום סם לא שווה רגע כזה, שאתה מנסק לילדה ואתה לא יודע מתי תראה אותה. בכלא קורים דברים, גם זו עיר ללא הפסקה, אתה נכנס עם המחשבה לצאת, אבל לא תמיד אתה שולט במצב.

עוד רבע שעה, השלוקים האחרונים של קפה בייתי, אוכל מסרב להיבלע. אני אמשיך, אבל לא היום.

ג'יזה

ככיר.
חדרה-אכול נפתח. כולם נרחקים פנימה. כוס תה דלוח, אבל עושה חם על הנשמה, קצת זיתים, קצת ביצה (חצי), לחם אף פעם לא חסר, ריבה, ארוחה קונטיננטלית מוגשת על שולחן בפינה.

מגיעה שעת הקראת השמות לטרנס-פורטים שיוצאים לבית-המישפט, לפחות שתי פוסטות מלאות — (פוסטה — דבר דואר) בריוק ככה אתה יושב באוטו הזה — מחובר באויקים לשכן, צפוף-צפוף ואו, מהר, מכניסים עוד כמה זוגות כבולים.

סוגרים דלת ברזל. „תסתדרו חברה, זה מה שיש”. קיצוצים. נוסעים, לא שרים הנהג שלנו

מנסה להסתיר. מזנקים עליהם נריצה וצ'יק לוקחים להם את... השמיכה, שהרי אסור להוריד שמיכות מהתא לחצר. יש חוקים ברורים באברכיביר.

החצר בבוקר מלאה אנשים, המון פרצופים חדשים ל„מלון”. לא צריך עיתון בוקר... כמ"עט כל מה שקרה כלילה בעיר מתייצב בבוקר לטיול השכמה — סיפורים חדשים. או ישנים שחוזרים על עצמם כנריאציות שונות. רק באיריש הגדירו את זה נכון דער זלפה דרעק. נגלל שאני כותב כבית כמעט כתבתי „אותה גברת בשינוי אדרת” אבל אוי לו לאותו איש שיכתוב „גברת” על מישהו באברכי

עכשיו בריוק שעת ההשכמה באברכיביר — 5.30 בבוקר. להעיר נרקומן בשעה כזאת, זה כמו להעיר רב באמצע החורף — מאוד כועס, אבל יש תמורה בעד האגרה. זו השעה שמחלקים את האדולן! תור מפה ועד להודעה חדשה. כל אחד עטוף שמיכה או סדין. קר בבוקר ואין דיז הקור בקריז כדינו כיום רגיל. נרקומן בקריז חוסך חשמל, הוא לא צריך מזון.

כל אחד נכנס לחובש בתורו. פה גדול והמי לאך בלבן מטפס וסופר לכל אחד את מיספר הטיפות שנקבע לו על-ידי הרופא המישי טרתי. יש כאלה שהרופא עוד לא ראה אותם. הוא לא יכול לבוא כל יום. יש קיצוצים. צריך להסתדר לבר, או שמים פילטר של סיגריה כפה שסופג את האדולן וכך עוד מישהו יכול ליהנות. הראש היהודי תמיד ממציא פטנטים. לפעמים אני מתלבט אם לכתוב את הרברים האלה, אבל אני מגלה רק את הידוע לכל. השיטות משתכללות בקצב מהירים. לוא רק השקענו חלק מהאנרגיה הזאת במשהו חיובי היה אברכיביר הופך להיות חברה-בת של מכון וייצמן.

6.00 בבוקר מתחיל הטיול בריצה. חימום לקראת ארוחת-הבוקר. בינתיים אסירי העבודה שוטפים את התאים למעלה. אני רואה שלושה חבר'ה פורשים את השמיכה על הריצפה בחדר, מוציאים נייר כסף, עטופים בסדינים, מריצים את הרצת השחרית.

שני שוטרים שעומדים בדלת, בפתח החצר, קולטים את התמונה (שאף אחד לא